

Arrest

nr. 348 782 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juni 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 (oud) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II (oud) van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. L. ASSELMAN, die loco advocaten Mr. C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 oktober 2005 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, zonder identiteitsdocumenten over te maken. De asielaanvraag werd op 11 januari 2006 onontvankelijk bevonden onder de vorm van een bijlage 26bis. Die beslissing werd op 6 februari 2006 bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Tegen die beslissing werd een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend bij de Raad van State. Dit werd verworpen op 18 oktober 2006, bij arrest nr. 163.702.

Op 15 januari 2007 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 15 september 2008 onontvankelijk bevonden, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen die beslissing diende verzoeker op 23 oktober 2008 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep op 23 januari 2009, bij arrest nr. 21 839.

Op 24 januari 2009 diende verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 19 mei 2009 onvankelijk verklaard. Op 19 juli 2012 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad van 9 januari 2018 met nr. 197 635.

Op 13 maart 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 30 maart 2018 geeft de arts-adviseur haar advies. Op 4 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende wordt verworpen bij arrest van de Raad van 11 september 2018 met nr. 209 178.

Verzoeker diende op 19 december 2018 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart deze aanvraag op 1 juli 2020 onontvankelijk. Het beroep dat tegen deze beslissingen werd ingediend, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 246 442 van 18 december 2020.

Op 18 juni 2021 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 september 2021 nam verweerder een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 november 2021 diende verzoeker tegen bovenvermelde beslissingen een beroep tot nietigverklaring in. Op 22 februari 2022 bij arrestnr. 268 597 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 3 juni 2022 diende verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag mondde uiteindelijk uit in een beslissing van verweerder van 11 augustus 2022 waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard werd. Verweerder trof op dezelfde dag tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 december 2023 diende verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 2 juni 2025 trof verweerder een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 juli 2025 diende verzoeker tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in, dat door de Raad bij arrestnr. 337 184 van 4 december 2025 verworpen werd.

Op 30 maart 2026 trof verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook een inreisverbod voor een duur van 2 jaar (bijlage 13sexies). Op 20 maart 2026 diende verzoeker tegen de bijlage 13 sexies een beroep tot nietigverklaring in, dat nog hangende is bij de Raad (rolnummer 361 621).

Op 20 april 2026 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 mei 2026 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CG) aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 26 mei 2026 diende verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad dat op 8 juni 2026 leidde tot arrestnr. 348 089 waarbij aan verzoeker geweigerd wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 juni 2026 trof verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten(1): naam: K.
voornaam: K. M.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Togo
In voorkomend geval, alias: /

Werd op 10.03.2026 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 20.04.2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 21.05.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 02.06.2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 08/06/2026. De verwijderingsbeslissing van 08/06/2026 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene verklaart dat de situatie in Togo voor hem te gevaarlijk is om terug te keren. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 20/10/2005. Uit het onderzoek van de DVZ, het CGVS en de Raad van State is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen (sic).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op respectievelijk 11/01/2006, 25/09/2008, 02/02/2015, 16/03/2015, 19/04/2018, 07/08/2020, 19/11/2021 en 23/06/2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

1° Betrokkene heeft een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet gerespecteerd.

Ondanks 9 geweigerde verblijfsaanvragen en 8 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, is betrokkene nooit vertrokken en bleef hij in het Rijk vertoeven.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De Raad wijst op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §4 bepaald wordt dat:

"Voor vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/82, § 4, van de wet van 15 december 1980 en vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van dezelfde wet, die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

(...)

De volgende artikelen blijven van toepassing op de vorderingen tot schorsing en de vorderingen tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werden afgerond op grond van de procedureregels vastgesteld in de wet van 15 december 1980:

1° de artikelen 49 en 50 van het procedurereglement van de Raad betreffende de opheffing of intrekking van de schorsing en van de andere voorlopige maatregelen; en

2° de artikelen 39/68-1, § 1, tweede lid, en § 5, derde en vierde lid, en 39/82, §§ 5 en 6, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 39, 40 en 41 van het procedurereglement van de Raad betreffende de verzoeken tot voortzetting, indien de vorderingen tot schorsing gepaard gingen met een annulatieverzoek."

De bepalingen van het PR Rvv inzake de UDN-procedures zijn impliciet opgeheven door bepalingen van de voormelde wet van 17 juni 2025 inzake de urgente procedure. Gelet op het voormelde artikel 5.12, §4, van de Vreemdelingenwet blijven deze oude bepalingen van het PR Rvv inzake UDN-procedures echter toepassing op huidige vordering.

Huidige vordering wordt derhalve verder afgedaan overeenkomstig de voormelde (oude) regels van de Vreemdelingenwet en het Pr Rvv.

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van onderhavige vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats die opgenomen is in de bestreden akte.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft derhalve op dat vlak geen rechtsmacht.

Bijgevolg is de vordering onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vasthoudingsmaatregel.

2.3 De ingestelde vordering is eveneens onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de mededeling van verweerder dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2026 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. In de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat voor het begrip “*beslissing*” of “*bestuurshandeling*” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aangeeft, te weten “*een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of toestand dan wel zodanige wijziging te beletten*” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2476/001, 92).

De mededeling dat een reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet voldoet niet aan de definitie van een uitvoerbare beslissing.

De mededeling doet immers niet meer dan te concretiseren van wat reeds wettelijk voortvloeit uit artikel 52/3, §3, juncto artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugnijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70. Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugnijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, onder Afdeling II “*Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*” voorziet het volgende:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugnijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en : 1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand

verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; of 2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming.”

Nu het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen bij arrest nr. 348 089 van 8 juni 2026, is de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2026 van rechtswege niet langer opgeschort.

Verwerende partij doet niet meer dan verzoekende partij hiervan in te lichten.

In dit verband kan nog nuttig worden gewezen op het arrest van 15 juni 2016 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de lidstaten *“de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen”* en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, *“niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg”* (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (hierna: de bestreden beslissing).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuithalen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. (*Le moyen unique est pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe général de bonne administration, en particulier le devoir de minutie*).

Verzoeker betoogt concreet als volgt, na een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM, de weergave van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het aanstippen van de draagwijdte van de zorgvuldigheidsplicht:

« B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

Dans la décision attaquée, l'autorité administrative justifie sa décision d'éloignement et de maintien en détention en se fondant quasi exclusivement sur un risque de fuite déduit de l'absence de respect de précédents ordres de quitter le territoire. L'Office des Étrangers écarte la situation médicale du requérant en une phrase stéréotypée, affirmant qu'il n'apporte aucune preuve que sa maladie l'empêcherait de voyager et que l'article 3 de la CEDH ne lui garantit pas le droit de séjourner en Belgique.

Force est de constater qu'en procédant de la sorte, l'autorité administrative se livre à une évaluation manifestement lacunaire, ignorant la réalité du dossier médical et la durée exceptionnelle du séjour du requérant. Elle manque ainsi à son obligation de procéder à la mise en balance des intérêts requise par l'article 8 de la Convention et viole son obligation d'évaluer concrètement l'état de santé du requérant imposée par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

1. Déracinement total et destruction de la vie privée (Article 8 de la CEDH)

En l'espèce, l'application in concreto des principes dégagés par la Cour européenne révèle le caractère lapidaire de la décision attaquée. L'Office des Étrangers réduit la présence du requérant en Belgique à son seul statut administratif irrégulier, occultant totalement l'ancrage social, matériel et personnel forgé au fil du temps.

Or, il ressort des pièces du dossier administratif que le requérant est arrivé en Belgique en octobre 2005. Il réside donc de manière ininterrompue sur le territoire depuis près de 21 ans. Pendant plus de deux décennies, l'État belge a de facto toléré sa présence le temps d'examiner ses innombrables demandes de séjour (neuf procédures introduites sur base des articles 9bis et 9ter de la loi de 1980, ainsi que deux demandes d'asile).

Durant ce laps de temps considérable, qui représente près d'un tiers de sa vie, le requérant, aujourd'hui âgé de 67 ans, a tissé la totalité de ses liens sociaux, a établi ses repères quotidiens, et résidait de manière stable dans un logement à Olmen. À l'inverse, il est un parfait étranger à son pays d'origine, le Togo, qu'il a fui en 2005 et avec lequel il n'a plus aucune attache.

L'autorité administrative n'allègue par ailleurs à l'encontre du requérant aucune menace pour l'ordre public liée à un quelconque comportement criminel ; seules des infractions administratives à la législation sur le séjour lui sont reprochées. Dès lors, en ordonnant l'expulsion d'un homme présent depuis 21 ans sans avancer les "très solides raisons" exigées par la jurisprudence Maslov pour détruire un tel ancrage privé, l'Office des Étrangers commet une ingérence manifestement disproportionnée dans sa vie privée.

2. Le défaut de prise en considération de l'intégrité physique et mentale

Appréhendée sous le prisme spécifique de la vie privée englobant l'intégrité physique et mentale ainsi que le droit au développement personnel (Bensaid c. Royaume-Uni), l'ingérence est d'autant plus grave et illégale.

Conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, l'Office des Étrangers avait l'obligation légale de tenir compte de l'état de santé du requérant lors de la prise de décision. Or, l'administration affirme péremptoirement, par le biais d'une motivation purement stéréotypée, que le requérant ne produirait aucun

élément prouvant qu'il souffre d'une maladie l'empêchant de retourner dans son pays d'origine. Cette affirmation est factuellement contredite par le dossier et démontre un défaut total de minutie.

En effet, le dossier contient un certificat médical circonstancié établi le 10 avril 2026 par le Docteur Pierre De Groote, ayant examiné le requérant au sein même du centre fermé de Merksplas (Pièce 2). Ce rapport médical établit que :

- Le requérant souffre d'un diabète de type 2 sévère compliqué et d'hypertension artérielle, nécessitant un traitement vital lourd composé de 11 médicaments différents, dont des insulines spécifiques de longue durée (Toujeo, Ozempic).*
- L'intéressé nécessite un traitement par Tegretol, prescrit pour des séquelles neurologiques (épilepsie consécutive à un traumatisme cérébral majeur ou névralgie diabétique).*
- Ce traitement médicamenteux indispensable à sa survie est formellement décrit par le médecin comme « non disponible au Togo ».*
- En raison de ses graves pathologies physiques et de sa fragilité psychologique extrême face à l'imminence d'un vol vers son pays d'origine, le médecin conclut formellement que le requérant n'est pas « fit to fly » (inapte à prendre l'avion).*

En ignorant délibérément ce document clinique objectif, la partie adverse manque gravement à son devoir de minutie. En décidant d'éloigner de force un homme de 67 ans malgré son inaptitude médicale formelle au vol et l'indisponibilité absolue de ses traitements au Togo, l'Office des Étrangers expose consciemment le requérant à une rupture thérapeutique inéluctable. Détruire son réseau de soins belge pour le renvoyer vers une privation de soins entraînant un déclin physique rapide (coma diabétique) et une profonde détresse psychologique constitue une atteinte d'une sévérité disproportionnée à son intégrité physique et mentale.

3. Conclusion

En réduisant l'existence du requérant à ses antécédents migratoires, en ignorant la profondeur d'un ancrage factuel de 21 années marqué par de multiples procédures, et en balayant par une formule purement stéréotypée un certificat médical probant attestant d'une inaptitude au vol et d'une vulnérabilité physique et mentale majeure, l'autorité administrative a pris une décision sans s'être préalablement livrée à une évaluation complète, méticuleuse et individualisée de la cause.

Ce défaut d'examen rigoureux vicia intrinsèquement la mise en balance des intérêts exigée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, lu en combinaison avec l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

En procédant de la sorte, la partie adverse viole le principe général de bonne administration, et plus particulièrement son devoir de minutie. Elle méconnaît également de manière flagrante les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, puisque l'administration s'est contentée d'un motif de style sans répondre aux éléments médicaux circonstanciés qui lui étaient soumis, entachant ainsi la décision attaquée d'illégalité."

3.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

3.3.4. Een eerste punt van kritiek van verzoeker betreft de disproportionele inmenging in zijn privéleven dat de bestreden beslissing teweeg brengt. Hij wijst op zijn aankomst in België in oktober 2005, op zijn leeftijd (67 jaar), op het feit dat hij nooit "criminele" feiten gepleegd heeft, dat hij al ruim 21 jaar op het Belgisch grondgebied getolereerd werd, dat hij vele sociale banden heeft ontwikkeld, dat hij hier stabiel verblijft in een woning in Olmen en dat zijn thuisland vreemd voor hem is, dat hij ontvlucht is in 2005.

3.3.5. Verzoeker kan bezwaarlijk opwerpen dat hij hier gedurende ruim 2 decennia getolereerd werd door verweerder. Verzoeker heeft, zo blijkt uit punt 1, hier maar liefst negen procedures (vier 9-ter aanvragen, drie 9 bis-aanvragen en twee verzoeken om internationale bescherming) doorlopen die allemaal op niets zijn uitgedraaid en waarbij de Raad de ingestelde beroepen verworpen heeft. Verweerder heeft blijkens punt 1 ook ettelijke bevelen om het grondgebied te verlaten uitgereikt waarop hij wijst in de bestreden akte. Het is niet omdat verzoeker daar zelf geen gevolg aan gegeven heeft en verweerder niet overging tot een

gedwongen uitvoering ervan, dat verzoeker hieruit kan afleiden dat hij getolereerd werd om hier verder te verblijven.

3.3.6. In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, waarbij verzoeker tevergeefs verschillende verblijfsprocedures heeft opgestart en talrijke bevelen om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt maar hieraan geen gevolg gaf en gewoon verder bleef vertoeven op Belgisch grondgebied alhoewel hij niets anders kon dan zich heel goed bewust te zijn van zijn precair verblijf alhier, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.3.7. In de bijlage 13 septies van 10 maart 2026 waarnaar de bestreden akte verwijst, kan gelezen worden:

“Betrokkene verklaart aan de PZ BalenDesselMol geen familie in België te hebben, enkel vrienden. Zijn kinderen bevinden zich waarschijnlijk in Togo. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem/haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM (...)”.

3.3.8. Verzoeker kan voorts niet onwetend zijn van het feit dat hij drie aanvragen om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet die allemaal verworpen werden door verweerder. Zoals verweerder terecht aangeeft wordt dit geduid in de bijlage 13 septies van 10 maart 2026 waarnaar de bestreden akte verwijst. De ingestelde beroepen bij de Raad werden ook allemaal verworpen.

In de beslissing van verweerder van 1 juli 2020 waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan gelezen worden:

“Zijn integratie en opgebouwde banden in België kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Zijn gezin verblijft in Togo, met name zijn echtgenote mevrouw [T.H.P.] en zijn kinderen [E.], [M.S.] en [N.H.]. Ook zijn 3 zussen ([K.J.], [K.F.] en [K.P.]) verblijven in Togo. Het lijkt dus erg onwaarschijnlijk dat betrokkene nu geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Togo waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de aanvraag volgens artikel 9ter. Alle procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten”.

In de beslissing van verweerder van 11 augustus 2022, waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan gelezen worden:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder verwijst betrokkene naar zijn opgebouwde sociale en economische welzijn. Betrokkene toont echter niet aan dat deze sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

3.3.9. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk opwerpen dat zijn thuisland vreemd is voor hem waar gans zijn gezin verblijft alsook nog drie zussen. Verder werd in de beslissingen van 1 juli 2020 en 11 augustus 2022 al geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekers sociale banden in België zodanig hecht zijn dat er sprake is van een dergelijke vorm van afhankelijkheid dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Na zijn derde aanvraag om verblijfsmachtiging heeft verzoeker geen dergelijke aanvraag meer ingediend. Thans toont verzoeker niet aan dat zijn sociale banden met België die hij ontwikkeld heeft in een langdurig precair verblijf, van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze verweerder ertoe moeten aanzetten zich te onthouden van het treffen van een beslissing tot terugleiding naar de grens, gekoppeld aan de uitvoerbaarheid van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Integendeel, verzoeker voert niet meer dan een vaag, algemeen betoog. Hij heeft het met name over een “sociale materiële en persoonlijke verankering”, over België waar hij al zijn sociale banden heeft opgebouwd en zijn dagelijkse leefkader heeft gevestigd en over een stabiele woonplaats (*“a tissé la totalité de ses liens sociaux, a établi ses repères quotidiens, et résidait de manière stable dans un logement à Olmen”*). Dit alles wordt niet verder geconcretiseerd, laat staan onderbouwd door enige stukken. Dit kan

bezwaarlijk aantonen dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM op het vlak van verzoekers privéleven.

De uitgebreide theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over artikel 8 EVRM kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat verzoekers geval een geval van eerste toelating betreft, nu hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoekers betoog over een inmenging van zijn privéleven niet dienstig is

3.3.10. In een tweede punt van kritiek werpt verzoeker op dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat volgens hem ook deel uitmaakt van zijn privéleven dat verweerder diende te respecteren. Hij is van oordeel dat de motivering op dat vlak een stereotiepe motivering vormt.

3.3.11. In de bestreden beslissing kan gelezen worden, “ *Betrokkene verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.*

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen(sic)”.

In de bijlage 13 septies van 10 maart 2026 waarnaar de bestreden akte verwijst, kan gelezen worden:

“Betrokkene verklaart diabetes te hebben. Telkens opnieuw echter werd door onderzoek van de artsen van de DVZ zijn aanvragen tot verblijf op medische gronden geweigerd, aangezien hij in zijn land ook kan zich verzorgen en hij eveneens zelfstandig kan terugkeren. Een schending van de artikelen 3 (...) EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt (...) Betrokkene verklaart dat hij diabetes heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

3.3.12. Hieruit blijkt dat verweer wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand. Verzoeker kan er bovendien niet onwetend van zijn dat hij vier aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend, die allen verworpen werden, waarbij er drie ongegrond werden verklaard op basis van een advies van de arts-adviseur. Deze kwam telkens tot de conclusie dat verzoeker kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorgen en dat de benodigde medicatie en zorgen beschikbaar en toegankelijk in Togo voor wat betreft verzoekers aandoeningen zodat niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst. Alle beroepen die werden ingediend tegen de voormelde beslissingen werden verworpen door de Raad.

3.3.13. Verzoeker verwijst thans naar een medisch certificaat, opgesteld door dokter P.D.G. op 10 april 2026, die aan verzoeker één uur en 20 minuten besteed heeft in het gesloten centrum van Merksplas. Dit certificaat wordt als stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker benadrukt dat hieruit blijkt dat hij lijdt aan een ernstige en gecompliceerde diabetes type 2 en aan arteriële hypertensie, waarvoor een zware levensnoodzakelijke behandeling vereist is, bestaande uit 11 verschillende geneesmiddelen, waaronder specifieke langwerkende insulines/medicatie zoals Toujeo en Ozempic. Hij heeft ook een behandeling met Tegelot nodig, voorgeschreven wegens neurologische restletsels, namelijk epilepsie ten gevolge van een zwaar hersentrauma of diabetische neuralgie. Deze medicamenteuze behandeling, die onontbeerlijk is voor zijn overleving, wordt door de arts uitdrukkelijk omschreven als niet beschikbaar in Togo aldus verzoeker. Hij verwijt verweerder dat hij met dit medisch certificaat geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissing trof.

3.3.14. Het blijkt niet uit het administratief dossier en verzoeker toont ook niet aan dat verweerder zelf rechtstreeks in het bezit werd gesteld van het medisch certificaat, opgesteld door dokter P.D.G. op 10 april 2026 alvorens deze bestreden beslissing trof. Verweerder kan dan ook niet verweten worden de zorgvuldigheidsplicht in deze geschonden te hebben.

3.3.15. De Raad neemt het betrokken certificaat alleszins in ogenschouw gelet op artikel 39/82, §4, derde lid van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.16. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat dit slechts in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, met name wanneer er sprake is van levensgevaar of wanneer er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland (Paposhvili tegen België, EHRM (GK), 13 december 2016, nr. 41738/10; Savran t. Denemarken, EHRM [GK], 7 december 2021, nr. 57467/15, §§ 130 en 137-139).

3.3.17. In het arrestnr. 337 184 van de Raad van 4 december 2025, dat betrekking heeft op de beslissing van verweerder over verzoekers vierde en laatste ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, kan het volgende gelezen worden:

“3.6. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 2 juni 2025, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Dit advies, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, vormt de basis voor en maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat de volgende overwegingen:

“(…)

K.(…), K.(…) M.(…) (R.N. (…))

Mannelijk

Nationaliteit: Togo

Geboren op (…)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.12.2023.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische Attesten :

1. *Standaard Medisch Getuigschrift – 27/10/2023 – Dr. A.(…) M.(…)*
2. *Verslag – 29/10/2023 – Dr. A.(…) M.(…)*
3. *Consultatieverslag oogarts – 14/06/2022 – Dr. E.(…) D.(…) B.(…)*
4. *Consultatieverslag Cardiologie – 12/10/2022 – Dr. A.(…) H.(…)*
5. *Consultatieverslag Endocrinologie – 26/06/2023 – Dr. P.(…)*
6. *Onleesbaar SMG*
7. *Brief Dr. M.(…) A.(…) met oud medicatie overzicht – 15/07/2014 (niet meer relevant) x2*
8. *Standaard Medisch Getuigschrift – 02/02/2018 – Dr. B.(…) P.(…)*
9. *Consultatieverslag Endocrinologie – 13/11/2017 – Dr. B.(…) P.(…)*
10. *Documenten uit/over Togo*
11. *Standaard Medisch Getuigschrift – 05/08/2021 – Dr. P.(…) R.(…)*
12. *Consultatieverslag Oftalmologie – 25/02/2021 – Dr. P.(…) R.(…)*
13. *Consultatieverslag Endocrinologie – 15/01/2021 – Dr. B.(…) E.(…)*
14. *Consultatieverslag Oftalmologie – 20/10/2020 – Dr. E.(…) D.(…) B.(…)*

Actuele Aandoeningen :

1. *Cataract (behandeld en kan als genezen beschouwd worden)*
2. *Diabetes mellitus type 2 met diabetische neuropathie en macula degeneratie (HbA1c goed)*
3. *Hypercholesterolemie*
4. *Arteriële Hypertensie*

Actuele behandeling :

1. *Opvolging oftalmologie*
2. *Opvolging endocrinologie*
3. *Opvolging cardiologie*
4. *Glucophage (Metformine) – Behandeling diabetes*
5. *Tardyferon (ijzer(II) sulfaat) – Oraal ijzersupplement bij tekort*
6. *Allopurinol – Xanthine oxidase inhibitor, behandeling jicht*

7. *Apidra (Insuline Glulisine) – Ultrasnelwerkende insuline, behandeling diabetes*
8. *Coversyl (Perindopril) – ACE-inhibitor, behandeling hypertensie*
9. *D-cure (Colecalciferol) – Vitamine D supplement*
10. *Dafalgan (Paracetamol) – Pijnstiller*
11. *Glucagen (Glucagon) – Behandeling hypoglycemie*
12. *Indocollire (indometacine) – Oogdruppels, anti-inflammatoir*
13. *Lercinadipine – Calciumantagonist, behandeling hypertensie*
14. *Rosuvastatine – Statine, verlaagt cholesterol*
15. *Tegretol (Carbamazepine) – Nauw spectrum anti-epilepticum*
16. *Toujeo (insuline glargine) – Langwerkende insuline*

Lancetten en Novofine niet weerhouden (geen medicatie)

Indien de betrokkene een volwassene in de beroepsleeftijd is: arbeidsgeschiktheid

In de voorgelegde medische documenten is geen actuele contra-indicatie aangaande arbeidsgeschiktheid geformuleerd door een arts bevoegd op dit gebied.

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorgen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:*

- *Aanvraag MedCOI van 25.01.2024 met het unieke referentienummer 17710*
- *Aanvraag MedCOI van 18.04.2025 met het unieke referentienummer 19174*
- *Aanvraag MedCOI van 31.01.2025 met het unieke referentienummer 18912*
- *Aanvraag MedCOI van 20.07.2021 met het unieke referentienummer 14961*
- *Aanvraag MedCOI van 25.10.2023 met het unieke referentienummer 17391*
- *Aanvraag MedCOI van 12.03.2025 met het unieke referentienummer 19056*

1. *Opvolging oftalmologie*

Required treatment according to case description

Availability

Required treatment according to case description

Availability

Required treatment according to case description

Availability

Inpatient treatment by an ophthalmologist

Available

Outpatient treatment and follow up by an ophthalmologist

Available

Ophthalmology: laser treatment of diabetic retinopathy

Available

2. *Opvolging endocrinologie*

Required treatment according to case description

Availability

Required treatment according to case description

Availability

Inpatient treatment by an endocrinologist

Available

Outpatient treatment and follow up by an endocrinologist

Available

3. *Opvolging cardiologie*

Required treatment according to case description

Availability

Required treatment according to case description

Availability

Inpatient treatment by a cardiologist

Available

Outpatient treatment and follow up by a cardiologist

Available

4. *Opvolging nefrologie*

Required treatment according to case description

Availability

Required treatment according to case description

Availability

Inpatient treatment by a nephrologist

Available

Outpatient treatment and follow up by a nephrologist

Available

5. *Metformine*

	Medication	metformin
	Medication Group	Diabetes: oral/tablets
	Type	Current Medication
	Availability	Available
6.	<i>ijzer(II) sulfaat</i>	
	Informatie uit deze databank (Centre d'Approvisionnement Pharmaceutique de l'Eglise Catholique du Togo) : https://ocdi-caphecto.com/ [...]	
	De eerste lijn is ijzersulfaat	
7.	<i>Allopurinol</i>	
	Source	AVA 14961
	Information Provider	International SOS
	Priority	Normal (14days)
	Request Sent	08/07/2021
	Response Received	20/07/2021
	Medication	allopurinol
	Medication Group	Rheumatology and gout/hyperuricemia:
		anti-gout
	Type	Current Medication
	Availability	Available
8.	<i>Insuline Glulisine</i>	
	Medication	Insulin: rapid acting (2-5hr); insuline glulisine
	Medication Group	Diabetes: Insulin Injections; rapid acting (2-5hr)
	Type	Alternative Medication
	Availability	Available
9.	<i>Insuline glargine</i>	
	Medication	Insulin: long acting (24hr); insulin glargine (such as Lantus)
	Medication Group	Diabetes: Insulin Injections; long acting (24 hr)
	Type	Current Medication
	Availability	Available
10.	<i>Perindopril</i>	
	Medication	perindopril
	Medication Group	Cardiology: anti hypertension; ACE inhibitor
	Type	Alternative Medication
	Availability	Available
11.	<i>Colecalciferol</i>	
	Medication	Colecalciferol; cholecalciferol
	Medication Group	Vitamins: vitamin D 3
	Type	Alternative Medication
	Availability	Available
12.	<i>Paracetamol</i>	
	Medication	paracetamol
	Medication Group	Pain medication: light
	Type	Alternative Medication
	Availability	Available
13.	<i>Glucagon</i>	
	Source	AVA 14961
	Information Provider	International SOS
	Priority	Normal (14days)
	Request Sent	08/07/2021
	Response Received	20/07/2021
	Medication	glucagon

	<i>Medication Group</i>	<i>Endocrinology: raises level of glucose in blood</i>
	<i>Type</i>	<i>Current Medication</i>
	<i>Availability</i>	<i>Available</i>
14.	<i>Indometacine</i>	
	<i>Source</i>	<i>AVA 14961</i>
	<i>Information Provider</i>	<i>International SOS</i>
	<i>Priority</i>	<i>Normal (14days)</i>
	<i>Request Sent</i>	<i>08/07/2021</i>
	<i>Response Received</i>	<i>20/07/2021</i>
	<i>Medication</i>	<i>indometacin</i>
	<i>Medication Group</i>	<i>Ophthalmology: NSAID</i>
	<i>Type</i>	<i>Current Medication</i>
	<i>Availability</i>	<i>Available</i>
15.	<i>Lercinadipine</i>	
	<i>Source</i>	<i>AVA 14961</i>
	<i>Information Provider</i>	<i>International SOS</i>
	<i>Priority</i>	<i>Normal (14days)</i>
	<i>Request Sent</i>	<i>08/07/2021</i>
	<i>Response Received</i>	<i>20/07/2021</i>
	<i>Medication</i>	<i>lercanidipine</i>
	<i>Medication Group</i>	<i>Cardiology: anti hypertension; calcium antagonist</i>
	<i>Type</i>	<i>Current Medication</i>
	<i>Availability</i>	<i>Available</i>
16.	<i>Rosuvastatine</i>	
	<i>Medication</i>	<i>rosuvastatine</i>
	<i>Medication Group</i>	<i>Cardiology: Lipid modifying/ cholesterol inhibitors</i>
	<i>Type</i>	<i>Alternative Medication</i>
	<i>Availability</i>	<i>Available</i>
17.	<i>Carbamazepine</i>	
	<i>Medication</i>	<i>carbamazepine</i>
	<i>Medication Group</i>	<i>Neurology: antiepileptics</i>
	<i>Type</i>	<i>Alternative Medication</i>
	<i>Availability</i>	<i>Available</i>

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de nodige behandeling beschikbaar is in Togo.(...)"

3.3.18. Uit het bovenvermeld advies van de arts-adviseur blijkt dat verzoeker gezien de neergelegde medische attesten, op dat ogenblik drie actuele aandoeningen had, " *Diabetes mellitus type 2 met diabetische neuropathie en macula degeneratie (HbA1c goed)*", " *Hypercholesterolemie*" en " *Arteriële Hypertensie*". Het betrof dus onder meer de twee aandoeningen die verzoeker thans ook in zijn verzoekschrift aanhaalt en benadrukt, met name diabetes en arteriële hypertensie. Verzoeker maakt gewag van een lijst van 11 medicijnen die hij toegediend krijgt in het gesloten centrum. Vermits verzoeker in zijn verzoekschrift de beschikbaarheid van de medicijnen Toujeo, Ozempic en Tegretol in Togo benadrukt die noodzakelijk zijn om te overleven maar die aldaar niet beschikbaar zouden zijn, gaat de Raad zich toespitsen op deze 3 medicijnen. Zij kaderen binnen de aandoening van diabetes. De behandeling van verzoeker bestond blijkens het bovenvermeld advies van de arts-adviseur onder meer uit de volgende medicatie: " *Tegretol (Carbamazepine) – Nauw spectrum anti-epilepticum*" en " *Toujeo (insuline glargine) – Langwerkende insuline*". Uit het advies blijkt dat alternatieve medicatie beschikbaar is in Togo. Zo blijkt zowel snelwerkende en langwerkende insuline wat Toujeo is, beschikbaar te zijn in Togo ("*insulin: long action (24 h); insuline glargine (such as Lantus)*") alsook Carbamazepine wat Tegretol is. Het gegeven dat verzoeker blijkens stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift, in het gesloten centrum Ozempic verschaft krijgt, houdt niet in dat dit medicijn noodzakelijk is voor de behandeling van verzoekers diabetes. Dit wordt door dokter P.D.G. niet geattesteerd noch wordt het op een andere manier met een begin van objectief bewijs aangetoond door verzoeker. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat blijkens het bovenvermeld advies van de arts-adviseur, " *perindopril (...) anti hypertension*" ook beschikbaar is in Togo. Het advies van de arts-adviseur die tot de conclusie komt dat de benodigde behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Togo, is gebaseerd op informatie afkomstig uit de MedCOI-databank. In het bovenvermeld arrest van de Raad van 4 december kan

meer bepaald gelezen worden: "Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur gebruik maakte van een zevental recente MedCOI-antwoorddocumenten, die dateren van de periode 2021-2025". Dokter P.D.G. poneert in zijn medisch certificaat dat een voortgang van verzoekers medicamenteuze behandeling niet beschikbaar is in Togo, maar de feitelijke grondslag hiervan (verwijzing naar objectieve bronnen) wordt hierin niet verstrekt. De Raad ziet niet in waarom hij de bedenkingen van dokter P.D.G. moet laten prevaleren op de objectieve MedCOI-informatie waarop het advies van de arts-adviseur gebaseerd was. Er kan derhalve op dit punt weinig bewijswaarde verstrekt worden aan het certificaat. Het gegeven dat verzoeker hier bepaalde medicijnen verstrekt krijgt, houdt voorts niet in dat verzoeker dezelfde medicijnen moet kunnen krijgen in Togo. Wat telt is dat verzoeker een adequate behandeling verkrijgt voor zijn aandoeningen via alternatieve medicatie die dezelfde werking heeft als medicatie die verzoeker hier verstrekt wordt, wat prima facie het geval is, gezien het bovenvermeld advies van de arts-adviseur. Een identieke behandeling in het land van herkomst is niet vereist om te spreken van een adequate behandeling (cfr. RvS, nr. 247.716 van 5 juni 2020). In het medisch certificaat kan ook niet gelezen worden dat alternatieve medicatie niet geschikt is, of dat overschakeling hierop zonder gespecialiseerde opvolging gevaarlijk is. Verzoeker brengt voorts niets concreets bij op grond waarvan hij kan gevolgd worden in zijn betoog dat er sprake zal zijn van een onvermijdelijke onderbreking van zijn behandeling bij terugkeer naar zijn land van oorsprong, dat dit zal leiden tot een diabetische coma en een psychologische ontredde die een onevenredige aantasting vormen van zijn fysieke en mentale integriteit.

3.3.19. Dokter P.D.G. acht verzoeker niet "fit to fly" zo benadrukt verzoeker. In het medisch certificaat kan gelezen worden, "*Compte-tenu des problèmes de santé physiques et de la fragilité psychologique, le patient ne me semble « pas fit to fly » à l'heure actuelle.*" Deze dokter legt echter niet uit in het medisch certificaat waarom verzoekers fysieke gezondheid, gezien de medicatie die hem verstrekt wordt in het gesloten centrum voor zijn aandoeningen, hem medisch ongeschikt maakt om te vliegen. Voor wat betreft verzoekers psychologische kwetsbaarheid, zet dokter P.D.G. het volgende uiteen in het medisch certificaat: "*Patient fragile du point de vue psychologique : importante angoisse depuis son arrestation dans son domicile et le transfert vers le C.I.M. ; cette angoisse s'est encore majorée depuis qu'il lui a été communiqué qu'un vol en avion allait être organisé pour le renvoyer dans son pays natal.*" Dat verzoeker werd opgepakt en vastgehouden wordt in het gesloten centrum en hem meegedeeld werd dat een vlucht naar het land van oorsprong wordt voorbereid, is uiteraard een situatie die onrust en angst veroorzaakt zoals dit het geval is voor elke vreemdeling die zich in deze situatie bevindt. De dokter legt echter niet uit waarom deze gevoelens bij verzoeker een zodanige psychische kwetsbaarheid met zich meebrengen dat hij niet geschikt is om te vliegen. Hij verschaft geen enkele objectieve grondslag voor deze conclusie en het blijkt ook niet dat de betrokken dokter een psychiater of psycholoog is. Het blijkt ook niet dat verzoeker in de tijdspanne van amper 1 uur en 20 minuten, waarbij de dokter ook verzoekers medische antecedenten bekeek, foto's nam van verzoekers littekens en vervolgens verzoekers verklaringen hierover noteerde, aan enig neuropsychologisch onderzoek werd onderworpen. Uit het certificaat kan niet blijken dat de daarin gedane vaststellingen voor verzoekers psychische toestand, behalve op de eigen verklaringen van verzoeker, ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Het certificaat spreekt zich niet uit over de ernst van verschillende observaties, psychische klachten en symptomen in hoofde van verzoeker. Hierdoor kan voor deze kwestie opnieuw weinig bewijswaarde gehecht worden aan het medisch certificaat. Het blijkt bovendien niet dat verzoeker enige psychiatrische of psychologische behandeling heeft aangevraagd, laat staan volgt. Waar deze dokter ten slotte verwijst naar verzoekers psychologische trauma's die hij zou hebben opgelopen in 2005 waardoor hij het land diende te ontvluchten, is dit opnieuw niet meer dan de weergave van verzoekers verklaringen aangezien in het medisch certificaat geen objectieve grondslag wordt gegeven voor deze psychologische trauma's. De Raad merkt hierbij op dat aan verzoekers asielrelaas in Togo geen geloof werd gehecht en dat in de vier ingediende aanvragen om verblijfmachtiging waarbij verzoeker medische attesten heeft ingediend, geen sprake is van dergelijke trauma's.

3.3.20. Voor het overige verwijst de Raad nog naar onderstaande uittreksels uit de beslissing van het CG van 21 mei 2026 (1) en het arrest van de Raad van 8 juni 2026 met nr. 348 089 (2) die handelen over het door verzoeker neergelegde medisch certificaat van dokter P.D.G. van 10 april 2026, dat werd voorgelegd bij de indiening van het tweede verzoek om internationale bescherming, 20 jaar na de beweerdde feiten in Togo. De door dokter P.D.G. vastgestelde littekens worden niet betwist, doch wel de link die de dokter legt tussen deze letsels en verzoekers asielrelaas.

Samengevat oordeelt het CG dat verzoeker niet overtuigend verklaart waarom hij pas in 2026, 20 jaar na een eerste verzoek om internationale bescherming, een tweede verzoek indient op basis van feiten die hij in Togo zou hebben meegemaakt. Het medisch attest van april 2026, waarin littekens worden vastgesteld, volstaat volgens het CG niet om de aangevoerde vervolgingsfeiten te staven: de arts kan enkel het bestaan van de littekens en hun algemene verenigbaarheid met bepaalde verwondingen vaststellen, maar niet de precieze omstandigheden waarin zij zijn veroorzaakt. Bovendien werd het attest meer dan twintig jaar na de beweerdde feiten opgesteld en wordt niet uitgelegd waarom verzoeker zijn littekens niet eerder medisch heeft laten vaststellen.

Samengevat oordeelt de Raad dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig werd ingediend en dat hij dit tijdsverloop niet overtuigend verantwoordt, nu hij reeds sinds 2008 medisch wordt opgevolgd. Het voorgelegde medisch attest toont wel aan dat verzoeker littekens heeft, maar niet dat deze littekens hun oorsprong vinden in de door hem beweerde mishandelingen in Togo. De vaststelling van verenigbaarheid met zijn relaas is volgens de Raad onvoldoende onderbouwd, omdat de arts niet objectief toelicht waarom andere oorzaken uitgesloten zouden zijn. De Raad besluit dat het attest slechts bewijst dat verzoeker littekens heeft, maar geen voldoende bewijswaarde heeft om de aangevoerde feiten te ondersteunen.

- (1)

« (...) Interrogé sur votre manque d'empressement à introduire votre nouvelle demande de protection internationale basée sur des craintes que vous aviez déjà au Togo, vous répondez avoir attendu d'avoir des éléments nouveaux, ce qui n'était pas le cas avant de recevoir le document médical du docteur De Groote le 10 avril 2026 (cf. NEP p.20 et farde « documents », pièce 1). Le Commissariat général ne peut toutefois considérer cette explication pertinente, puisque vous expliquez pourtant avoir été diagnostiqué diabétique et suivi médicalement depuis 2008 (cf. NEP pp.3, 13) et que vous aviez déjà introduit diverses demandes 9ter sur base médicale, tandis que rien n'explique pour quelles raisons vous n'auriez pas pu faire constater vos cicatrices auparavant »

(...)

Le certificat de lésions que vous remettez ne permet pas de modifier cette analyse. Le médecin a relevé diverses cicatrices sur votre corps (cf. farde « documents », pièce 1), ce qui n'est nullement remis en cause. Le praticien ajoute que celles-ci sont jugées « compatibles avec les suites des coups et blessures que [vous avez] subis lors de l'attaque à l'arme blanche à Sokodé ». Le Commissariat général constate que, ce faisant, le médecin ne se prononce pas sur une autre cause possible de ces lésions et se contente ainsi de se référer à vos déclarations pour expliquer ces lésions. Toutefois, si le praticien peut constater l'existence de séquelles et la compatibilité de celles-ci avec le récit d'un demandeur de protection internationale, le Commissariat général n'aperçoit pas sur quelle base suffisamment objective et probante le médecin s'appuie pour affirmer que les séquelles constatées sont compatibles avec les circonstances singulièrement précises alléguées. Le Commissariat général estime que le constat de compatibilité posé en l'espèce ne peut qu'être circonscrit à l'origine matérielle générale des séquelles, le médecin ne pouvant pas établir avec certitude les circonstances factuelles dans lesquelles ces blessures ont été occasionnées. En outre, relevons surtout que ce document médical a été établi en avril 2026, soit plus de 20 ans après les faits tels que vous les présentez (cf. NEP pp.18-19). Il ne contient donc pas d'éléments de nature à établir la réalité des problèmes que vous invoquez avoir vécus au Togo ».

- (2)

« (...)D'emblée, le Conseil souligne la tardiveté de l'introduction, par le requérant, d'une deuxième demande de protection internationale, 20 ans après la clôture de sa première demande et plus de deux ans après la clôture de sa dernière demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil n'est, à l'instar de la partie défenderesse, pas convaincu par l'explication du requérant qui soutient ne pas avoir été en mesure de présenter plus tôt le certificat médical produit à l'appui de sa demande alors même qu'il bénéficie d'un suivi médical depuis 2008. Le Conseil estime dès lors que le requérant n'est pas fondé à se prévaloir de l'écoulement du temps pour justifier les lacunes de son récit, le long délai écoulé entre les faits invoqués et son entretien personnel du 13 mai 2026 découlant exclusivement de son défaut d'introduire une demande pendant ce délai.

(...)

En l'espèce, le Conseil observe que ce certificat se borne à constater – et à décrire – la présence de séquelles et cicatrices sur le corps du requérant et à affirmer qu'elles sont « compatibles avec les suites des coups et blessures que le patient a subi lors de l'attaque à l'arme blanche à Soodé ». Si le Conseil ne met nullement en cause l'expertise médicale du praticien, le Conseil estime néanmoins nécessaire que ces constats soient étayés de manière précise et pertinente et que le raisonnement conduisant le praticien à présenter ses observations comme objectives ressortent précisément et clairement de son attestation, de sorte que le Conseil puisse en apprécier la valeur probante en toute connaissance de cause (voir en ce sens CCE, arrêt n°243.302 du 29 octobre 2020 et CE, ordonnance n°14.183 du 22 janvier 2021).

En l'occurrence, le Conseil observe que les cicatrices du requérant sont constatées de manière stricte et décrites avec précision. Il est donc établi que le requérant est porteur de plusieurs cicatrices, telles qu'elles sont décrites dans ledit document. Les constats de compatibilité qui sont posés ne sont cependant pas

étayés : le document se borne, en substance, à affirmer que les cicatrices constatées sont, « compatibles » avec les explications qu'en donne le patient, lesquelles sont succinctement précisées. À aucun moment, le praticien ne donne de précision de nature à objectiver ces constats de compatibilité et à permettre au Conseil de saisir son raisonnement à cet égard. Partant, le Conseil estime que ces constats ne possèdent pas une valeur probante suffisante afin d'étayer les faits relatés par le requérant. Par conséquent, les seuls éléments suffisamment objectifs établis par ce document sont les cicatrices présentes sur le corps du requérant. Dès lors, le document susmentionné ne présente pas une valeur probante suffisante de nature à étayer de manière pertinente et satisfaisante le récit du requérant. (...). Partant, cette attestation médicale n'établit pas que les constats séquellaires qu'elle dresse auraient pour origine fiable les mauvais traitements dont le requérant prétend avoir été victime au Togo à l'exclusion probable de toute autre cause. Il n'y a dès lors pas lieu, en l'espèce, de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des sévices constatés avant d'écarter la demande.(...)»

3.3.21. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat verzoeker dezelfde elementen blijft recycleren, met name zijn medische situatie met diabetes als constante, zijn vervolging in Togo, zijn sociale integratie, maar dat de negen ingestelde procedures die hij in dit verband heeft ingediend, allemaal verworpen werden net als de beroepen die verzoeker heeft ingediend tegen negatieve beslissingen. Het voorgelegd medisch certificaat van dokter P.D.G van 10 april 2026 zegt wat het zegt maar het is hoofzakelijk gebaseerd op verzoekers verklaringen waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Het laat niet toe te oordelen dat verzoeker niet fit to fly is of een behandeling riskeert in strijd met artikel 3 EVRM omdat de benodigde medicatie en zorgen voor zijn aandoeningen niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Togo. Evenmin kan het aantonen dat een onvermijdelijke onderbreking van zijn behandeling voor zijn aandoeningen bij terugkeer naar zijn land van oorsprong, zal leiden tot een diabetische coma en een psychologische ontreding die een onevenredige aantasting vormen van zijn fysieke en mentale integriteitverzoeker. Evenmin kan het volgens het CG en de Raad aantonen dat hij destijds vervolgd werd in Togo.

3.4. Het enig middel is derhalve niet gegrond en dus niet ernstig. Dit leidt tot de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA